

ἀγγιαστός ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω.

Ὁ ἐγγιζόμενος, ὁ θιγόμενος: Φρ. ἀγγιαστό κυνηγητό (παιδιά, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμενος καταδιώκει τοὺς ἄλλους, ὅντινα δὲ καταφθάνων ἐγγίση διὰ τῆς χειρός, οὗτος ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καὶ τοιοῦτο-τρόπως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιά. Πβ. πιαστό κυνηγητό, δι' ὃ ἰδ. πιαστός). Συνών. ἀγγιχτός 1.

ἀγγιαχτερός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀγγιχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενός τινος, ὁ πειράζων. Συνών. ἀγγιχτερός, ἀγγίχτος 4. Πβ. ἀγγιχτικός 1.

ἀγγιαχτιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγιάγιά Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀγγιαχτός.

Τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὴν ἐλαχίστην ἀστεϊότητα ἢ ἐνόχλησιν, τὸ εὐερέθιστον τοῦ χαρακτῆρος: Ἐχει μίαν ἀνεγιάγιά ποῦ δὲ βασταίεται!

ἀγγιαχτός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀγριαχτός Κεφαλλ. κ. ἄ. ἀγγιουχτός Ἡπ. ἀγγιουχτούς Ἡπ. (*Ἀρτ.) ἀτσαχτός Μέγαρ. ἀτσαχτός Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀγγιαχτός Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) ἀνέγγιαχτός Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κυνοῦρ. Λακων.) κ. ἄ. ἀνέγριαχτός Πελοπν. (Μάν.) ἀνέγγιαγος Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. 252 (ἐκδ. 1859) ἀνέγριαγος Κεφαλλ. ἀνέγγιαγος Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) ἀνέγριαγος Θεσσ. ἀνανέγγιαγος Πελοπν. (Λακων.)

Ἡ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ᾱγγιάζω ἢ κατ' εὐθεϊαν ἐκ τοῦ πλήρους τύπ. ἀγγιάζω ἄνευ συνθέσεως, τῆς σημ. τῆς στερήσεως γεννηθείσης ἐκ τοῦ ἀρκτικού α καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀγγιουχτός ἐκ τοῦ τύπ. ᾱγγιου. Τὸ ἀγγιαχτός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγγιαγος ἐκπεσόντος τοῦ γ μεταξὺ φων. Περὶ τῶν τύπ. ἀνέγγιαχτός καὶ ἀνανέγγιαγος, ὁ ἐκ τοῦ ἀνέγγιαγος δι' ἐπαναλήψεως τοῦ α-, ἰδ. α- στερητ. 1 δ.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν πλησιάζει τις Πελοπν. (Σουδεν.): *Μόφυγε ἀγγιαχτός*. 2) Ὁ μὴ ἐγγιζόμενος, ὁ μὴ ψανόμενος, ἄθικτος, ἄψαυστος σύνθηθ.: Φρ. *Τρίτος κί ἀγγιαχτός!* (ἐνν. πῆδος. Λέγεται ἐν παιδιᾷ, καθ' ἣν οἱ τρίτην φορὰν ὑπερπηδῶντες τὸν κύπτοντα διὰ τῆς στηρίξεως τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν γονάτων συμπαίκτην των δηλοῦν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγγίσουν) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀγγιαχτός!* (ἐνν. ὁ κύπτων συμπαίκτης) Εὐβ. (Λίμν.) *Ἀγριαχτός!* (ἐνν. τὸ πῆδημα) Κεφαλλ. *Μοῦτος, ἀγγιουχτός!* (ἢ φρ. δηλοῖ ὅτι ὁ ὑπερπηδῶν τὸν κύπτοντα πρέπει νὰ μὴ λέγῃ τι καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγγίση) Ἡπ. *Πρῶτος ἥλιος ἀπηδούμενος, δεύτερος καλύτερος, τρίτος κί ἀγγιαχτός κί ὅπου ᾱγγιάξῃ νὰ ναι κάτω (ὁ κατὰ τὴν τρίτην ὑπερπήδησιν ἐγγιζὼν ὅπωςδήποτε τὸν κύπτοντα ὑποχρεοῦται νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνου) Καλάβρυτ. Ἀγγιουχτός!* (ἐνν. τὰ πεντόβολα. Λέγεται κατὰ τὴν παιδιὰν τῶν πεντοβόλων, ὅταν ἐπιτρέπεται ὁ ρῦπτων ἐκ τῶν πέντε χαλίκων νὰ ἐγγίση μόνον τὸν ἕνα) Ἀρτ. (Ἀντίθ. ᾱγγιουμένα δι' ὃ ἰδ. ἀγγιάζω 1). *Παίζουμε τ' ἀγγιαχτός* (ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, ὅταν κατὰ κοινήν συμφωνίαν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαφή τῶν ἄλλων λιθαρίων) Πελοπν. Σουδεν. Συνών. ἀγγιχτός 1.

β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.

Κυνοῦρ.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: *Τὸ φαεῖ ἔμειν' ἀνέγριασ Βούρβουρ. || Ποίημ.*

Τ' ἀπομεινάρια ἀνέγγιαγα καὶ κατατρομασμένα, τὰ γόνата καὶ τὰ σπαθιά τὰ ματοκυλισμένα

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγγιχτός 1 β. 3) Τὸ θηλ. ἄθικτος, ἀγνή, ἐπὶ παρθένου Πελοπν. (Μάν. κ. ἄ.): *Σοῦ παραδίνω, γαδρέ, τὴ νύφη ἀγνή κί ἀνέγριαχτή Μάν.* Συνών. ἀγγιχτός 3. 4) Μεταφ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ κάνεις νὰ ἐγγίση, διότι ὀργίζεται μὲ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμήν, εὐέξαπτος, εὐερέθιστος: Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκκ.) κ. ἄ.: *Ἦτανε καλός, μὰ ἀνέγριαγος Κεφαλλ. Τί ἀνέγριαγος ποῦ εἶσαι! αὐτόθ. Ἔλα, ρε ἀτσαχτό, δὲ δορεῖ νὰ σὲ τζιάξῃ κάνενας!* (πρὸς παιδίον εὐερέθιστον) Τρίκκ. || Φρ. *Τρίτος κί ἀγγιαχτός* (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀνεχομένου λόγους καὶ συμβουλὰς, ἀλλ' εὐκόλως ἀγανακτοῦντος. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς ἐν σημ. 2 παιδιᾶς) Λακων. Συνών. ἀγγιχτός 4. β) Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐπαφήν, ὁ εὐερέθιστος, ἐπὶ πληγῆς Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.): *Ἡ πληγὴ εἶναι ἀνανέγγιαγο* (ἐνν. πρᾶμα) Λακων.

ἀγγίζω ἐγγίζω Ἀπουλ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) ἐγγίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐντίζίζω Χίος (Πυργ.) ἐντίζίζω Κύπρ. ἐγίγου Θράκ. (Αἰν.) ἀγγίζω σύνθηθ. ἀγίζω πολλαχ. ἀγγίζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀγίζου Σάμ. κ. ἄ. ἀντίζίζω Κύπρ. ἀντίζίζ-ζω Χίος (Μεστ.) ἀτζίζω Ἀνδρ. Ἰος Κύθν. Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀτζίζου Κυδων. Λέσβ. κ. ἄ. ἀντίζιχον Τσακων. ἀτς'ζω Πάρ. (Λεῦκ.) ᾱγγίζω Ἀπουλ. Εὐβ. Ἡπ. Καλαβρ. (Μπόβ. κ. ἄ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσάν. Κυνοῦρ. Λάστ.) Σίφν. κ. ἄ. — ΓΧατζιδ. Ἀκαδημ. Ἀναγν. 3,286 ᾱγίζω Ἀπουλ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ. Σῦρ. (Ερμούπ.) κ. ἄ. ᾱγγίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ᾱγγίτω Ἀπουλ. (Καλημ.) ᾱγγίζον Ἡπ. Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ. ᾱγγιούζον Ἡπ. ᾱγγίω Κίμωλ. Σίφν. ᾱγγίω Κρήτ. ᾱγγίω Καππ. (Ἀραβάν.) ᾱγγίγου Θράκ. (Αἰν.) ᾱγγίν-νου Λυκ. (Λιθύσσ.) ᾱγγίν-νου Λυκ. (Λιθύσσ.) ᾱντίζίζω Μεγίστ. κ. ἄ. ᾱντίζίζω Κύπρ. ᾱτζίζω Κύθν. Σῦρ. κ. ἄ. ᾱτζίγω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κύθηρ. Μετοχ. ἀγγιμένος Κῶς ᾱγγιμένος Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεταγν. ἐγγίζω. Τὸ ἀγγίζω ἐκ συνεκφ. τοῦ θά ἢ νὰ κατισχύσαντος τοῦ ληκτικοῦ α τῆς προηγούμενης λ. Τὸ ᾱγγίν-νου παρὰ τὸ ᾱγγίν-νου ἔχει τὸ η κατ' ἀναλογ. τοῦ ἠύξημένου ἄορ. ᾱγγίσα.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀμτβ. προσεγγίζω, πλησιάζω Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ.: *Τὸ καράβιν ἐγγίζει'ς τὸ γαλόν Κερασ.* Ἡ σημ. αὕτη ἤδη μεταγν. Πβ. Πολύβ. 4,62,5 «ὥς τῆς μὲν Αἰτωλίας οὐδ' ἐγγίζειν τολμήσοντος οὐδενός». β) Ἀπρόσ. (α) Ἐγγίζει, ἐπίκειται Ἀπουλ.: *Γγίζει νὰ πάω. Γγίζει νὰ πεσάνωμε* (ἀποθάνωμεν). (β) Πρόκειται Ἀπουλ. (Καλημ.): *Σήμερα σὲ ᾱγγίσει νὰ πρᾶτήσῃ πολὺ* (σήμεραρον πρόκειται σοι, ἦτοι μέλλεις, νὰ περιπατήσῃς πολὺ). 2) Προσπαύω που σύνθηθ.: *Με τὴ γάχι μου ἀγγίξα'ς τὸν τοῖχο. Χωρὶς νὰ θέλω ἀγγίξα'ς τὸ τραπέζι σύνθηθ. || Φρ. Ἀν τὸ πιάσω τὸ φωμί, δὲ θ' ἀγγίξῃ κάτω* (δὲν θὰ πέσῃ οὐδὲ ψυχίον εἰς τὴν γῆν, ἄρα θὰ τὸ φάγω ὁλόκληρον) Ἰων. (Κρήν.) *Σὰν πιάσῃ τὴ δουλειά, δὲν τὴ μολᾷ ν' ἀγγίξῃ κάτω* (τὴν τελειώνει πολὺ ταχέως) αὐτόθ. Συνών. ἀκκουμπῶ. 3) Μεταφ. κατὰ γ' πρόσωπ. ἀναλογεῖ, ἀνῆκει, συνήθως ἐπὶ κληρονομιῶν Καλαβρ. (Μπόβ.) Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Κορ. Ἀτ. 4, 110: *Ὅ,τι τοῦ ἀγγίξει Χίος Ὅ,τι μοῦ ᾱγγίξει Σίφν. Ὡ μου τὸ μερικὸ μου τί μοῦ ᾱγγίξει* (δῶσε μου τὸ μερί-

